

Weemoedig verzamelaar van geluk

Jongetjes verzamelen soms de raarste dingen. Ook de Franse kunstenaar Bernard Faucon, die nu bij de Olympus Gallery zijn nieuwste foto's toont, heeft zo'n vreemde verzameling in huis. Het zijn wat bizarre voorwerpen die hem blijvend aan bijzondere momenten uit het verleden moeten herinneren. Zo bewaart hij onder meer in zijn dichtgeplakte enveloppen: de in New York afgeknipte haartjes van de allereerste snor van zijn vriend Damien, een tuinboon uit een Driekoningentaart, een oude perslap en een etiket horend bij een *gouster*, een theedrinkpartijtje. Dan is er nog een sigarepeukje dat hij kreeg van de inmiddels overleden kunstfilosoof Roland Barthès. Barthès schonk dat peukje uit bewondering voor Faucons bekende eerste fotoserie *Les Grandes Vacances*, de grote vakantie.

Een groot aantal van deze nostalgische kleurenfoto's was verleden zomer nog te zien in het Apeldoornse Van Reekummuseum. Met fotograferen is Faucon in 1975 na zijn studie filosofie begonnen. Met een Hasselblad-camera ging hij terug naar de streek van zijn gelukkige jeugd: de Lubéron in de Zuidfranse Provence. Als jochie had hij daar heerlijke zomers doorgebracht in een vakantiekolonie. De kleine Bernard voelde zich er helemaal vrij. Hij speelde er de baas, bedacht spelletjes of keek dromerig

'Foto-album' van

Bernard Faucon

bij Olympus

even in de twintig. Om toch het vakantiegevoel op te roepen liet hij hun rol toep en spelen door

Bernard Faucon met favoriet model Camille Ponsin

FOTO JOHN MELSKENS

gelegd te hebben en op een verkleedpartijtje liep een echt jongetje in zijn blootje rond. Dergelijke uitingen van geweld en erotiek vinden volwassenen niet thuishoren in de kinderwereld. Faucon weet ervan mee te praten: "Sommige mensen generen zich als ze mijn foto's zien. Ze krijgen last van een slecht geweten en vinden dat ik ze met mijn mooie, dromerige beelden op gevaarlijk terrein binnensleur."

"Volwassen worden is verraad plegen over je jeugd. Tijdens zulke mooie ogenblikken in de Grote Vakantie nam ik me altijd voor ze nooit van mijn leven te vergeten. Je voelde je dan zo gelukkig dat je haast vergat dat je leefde. Het was of de tijd aan je voorbijging. Die eeuwigheidsensatie heb ik geprobeerd fotografisch vast te leggen. In wezen is het steeds eenzelfde situatie, maar telkens anders uitgevoerd. Zelf heb ik die

danig gaan beperken. Poppen gebruik ik niet meer, wel heb ik af en toe levende modellen nodig."

Die serie, *Les Chambres d'Amour*, de liefdeskamers, is een volgende etappe in Faucons zoektocht naar een verloren tijd. Na Castelli (New York) en Gaillard (Parijs) is de serie nu in Amsterdam te zien. Afgezien van een bed en wat kleine voorwerpen zijn de ruimten grotendeels leeg. Er hangt slechts een door warme kleuren opgeroepen prettige atmosfeer. In een kamer liggen twee ineengestregelde naakte jongens vredig te slapen. Eén jongetje-in-witte-kortebroek stapt op een volgende foto rechts het beeld uit. Het is Camille, Faucons huidige lievelingsmodel.

"Ik had hem nodig om iemand die weggaat uit te beelden. In de liefdeskamers verlang je niet langer naar één bepaald gelukkig moment. Je hoopt dat je vriendje

De vijfde
liefdeskamer

rangerde spelletjes gefotografeerd. Te midden van die onschuldige